

Notat

Udlændinge- og Integrationsministeriet

Notat til Folketingets Europaudvalg og Folketingets Udlændinge- og Integrationsudvalg om afgivelse af indlæg i EU-Domstolens sag C-202/25, Tadmur

1. Indledning

En nederlandsk domstol har forelagt EU-Domstolen et præjudicielt spørgsmål om fortolkningen af artikel 6 i Udsendelsesdirektivet¹.

Det præjudicielle spørgsmål angår nærmere bestemt, om medlemsstaterne, med forbehold for de nævnte undtagelser i artikel 6, stk. 2-5, er forpligtet til at meddele en tilbagesendelsesafgørelse i en situation, hvor en udlænding er udelukket fra international beskyttelse, men ikke kan udsendes tvangsmæssigt på grund af refoulementsforbuddet, og samtidig skriftligt bekræfte, at selve udsendelsen af tredjelandstatsborgeren udsættes.

I den forbindelse ønsker den nederlandske domstol afklaret, hvorvidt det i en sådan situation kan forventes, at pågældende efterkommer en tilbagesendelsesafgørelse ved frivilligt og selvstændigt at forlade Unionens område, eventuelt ved at rejse til et andet tredjeland.

2. Hovedsagens faktiske omstændigheder

Den nederlandske sag vedrører en udlænding med syrisk oprindelse, HG, (herefter "sagsøgeren") som blev indrømmet subsidær beskyttelse i Nederlandene den 7. januar 2016. Den 1. februar 2022 blev han idømt en frihedsstraf på fire år for drabsforsøg, offentlig voldsanvendelse mod personer og trusler på livet.

Ministeren for asyl og migration i Nederlandene, (herefter "sagsøgte") anså sagsøgeren for at udgøre en fare for samfundet og tilbagekaldte derfor hans subsidære beskyttelsesstatus og opholdstilladelse. Sagsøgte lagde imidlertid til grund, at sagsøgeren ved en tilbagevenden til Syrien ville løbe en reel risiko for at lide alvorlig overlast, og undlod derfor på grund af non-refoulement-princippet at vedtage en tilbagesendelsesafgørelse over for ham i henhold til udsendelsesdirektivet. Sagsøgte pålagde alligevel sagsøgeren en pligt til at forlade området i henhold til den

26. juli 2025

Udlændinge- og
Integrationsministeriet

Udsendelse
Slotsholmsgade 10
1216 København K

Tel. 6198 4000
Mail uim@uim.dk
Web www.uim.dk

CVR-nr. 36977191

Sagsbehandler
Trine Riber Plagborg

Tel. 61 98 35 76
Mail tripl@uim.dk

Sags nr. 2025 - 7105
Akt-id 3191727

¹ Direktiv 2008/115/EF af 16. december 2008 om fælles standarder og procedurer i medlemsstaterne for tilbagesendelse af tredjelandstatsborgere med ulovligt ophold, EUT L 348 af 24.12.2008, s. 98–107.

ationale udlændingelov med forventningen om, at sagsøger bestræber sig på at efterkomme denne pligt og forlader Nederlandene.

Sagsøgeren har herefter ved retten i første instans i Den Haag, tingstedet i Roermond, Nederlandene, (herefter "den forlæggende ret") anlagt sag til prøvelse af sagsøgtes afgørelse.

3. Relevante retsregler

Udsendelsesdirektivet er implementeret i dansk ret ud fra en forståelse om, at der skal meddeles alle udlændinge uden lovligt ophold en tilbagesendelsesafgørelse. Det følger således at de danske regler og dansk praksis, at udlændinge uden lovligt ophold skal meddeles en tilbagesendelsesafgørelse også selvom udlændingen ikke kan udsendes pga. risiko for refoulement. Foreligger der risiko for refoulement, vil udsendelsen derimod i stedet kunne udsættes i overensstemmelse med udsendelsesdirektivets artikel 9, stk. 1, litra a.

4. Regeringens interesse i sagen

Regeringen har særlig interesse i sagen, da det præjudicielle spørgsmål er af væsentlig betydning for Danmark, da dommens resultat kan have konsekvenser for den danske retstilstand på området.

Regeringens interesse i at afgive et skriftligt indlæg skal endvidere ses i lyset af EU-Domstolens dom fra 6. juli 2023 i sag C-663/21, hvor EU-Domstolen i den konkrete sag kom frem til, at der ikke i overensstemmelse med udsendelsesdirektivet, kan meddeles en tilbagesendelsesafgørelse over for en tredjelandsstatsborger, når det er godtgjort, at udsendelsen af tredjelandsstatsborgeren til det påtænkte bestemmelsesland er udelukket på ubestemt tid i medfør af princippet om non-refoulement.

I et indlæg vil regeringen argumentere for, at EU-Domstolen præciserer denne praksis. I den forbindelse vil der blive argumenteret for, at artikel 5 i udsendelsesdirektivet ikke er til hinder for meddelelse af en tilbagesendelsesafgørelse, og at princippet om non-refoulement alene kan være en hindring for tvangsmæssig udsendelse i overensstemmelse med artikel 9, stk. 1, litra a, i udsendelsesdirektivet, hvorefter en udsendelse skal udsættes, hvis den vil krænke princippet om non-refoulement.

Det vil i den forbindelse blive fremhævet, at såfremt der ikke kan meddeles en tilbagesendelsesafgørelse i en sådan situation, vil der ikke længere kunne ske indberetning af indrejseforbud i Schengeninformationssystemet (SIS) vedrørende personer på tålt ophold, som er omfattet af udsendelsesdirektivet. Det skyldes, at det er

en forudsætning for at indberette et indrejseforbud i SIS, at der forud herfor er indberettet en tilbagesendelsesafgørelse.

Det kan i den forbindelse nævnes, at regeringen ud fra samme linje afgav mundtligt indlæg i sagen C-156/23, Ararat, i marts sidste år, hvor der blev stillet spørgsmål om samme problemstilling til EU-Domstolen. Der var en forhåbning om, at EU-Domstolen i den sag ville tage stilling til muligheden for at anvende artikel 9, stk. 1, litra a, i udsendelsesdirektivet i disse situationer. EU-Domstolen afsagde dom i sagen den 17. oktober 2024, men fandt ikke spørgsmålet om meddelelse af tilbagesendelsesafgørelser relevant at besvare i forhold til sagens faktiske omstændigheder.

Regeringen afgiver på den baggrund indlæg i den forelagte sag i overensstemmelse med ovennævnte argumentation.